

[Grünbaum.]

sådan, at den giver udtryk for noget særlig tilfredsstillende ud over dette, at vi måske i 1972 kan få denne fremgang i vores eksport. Jeg spørger altså økonomiministeren: hvad er det, der er så tilfredsstillende i vores økonomiske situation i øjeblikket? Er det den omstændighed, at ledigheden nu — også efter den økonomiske oversigt — er dobbelt så høj som forrige år og forventes at blive liggende på dette høje niveau? I den økonomiske oversigt siges det endda helt klart, at det, man forventer, er, at ledighedsniveauet ikke vil gå yderligere opad. Man siger ikke, at man forventer, at ledighedsniveauet vil gå ned. Jeg læser i hvert fald rapporten på den måde, at først engang hen i 1972 kan vi vente en noget bedre situation på det område.

Eller er det nedgangen i de erhvervsmæssige investeringer, der er så tilfredsstillende? Det fremgår jo også klart af den økonomiske oversigt, at vi ikke alene i øjeblikket har en nedgang i de erhvervsmæssige investeringer, men man forventer oven i købet, at denne nedgang vil fortsætte hen i 1972.

Vi kan også se, at færdigvarelagrene er stærkt forøget og råvarelagrene formindsket, to ting, der peger i præcis samme retning og begge giver et billede af et erhvervsliv, der er stagnerende. Det er stagnation, der præger billedet i dag. Det er ikke fremgang. Industriens andel af salget på hjemmemarkedet er gået tilbage, industriens andel på eksportmarkederne er gået tilbage. Den samlede produktion ligger i øjeblikket efter rapporten kun 2 pct. over niveauet sidste år.

Alt i alt må jeg sige, at den rapport, som folkettinget her har fået forelagt fra det økonomiske sekretariat, tegner et ret mørkt billede af dansk økonomi, muligvis med en lysning i 1972 og muligvis med en vis nedgang i betalingsbalanceunderskuddet i indeværende år. Det er så nogenlunde billedet, som det tegner sig.

På den baggrund kunne man i og for sig godt diskutere, om der ikke var basis for en vis lempelse, altså ikke på baggrund af

valutaunderskuddet, men på baggrund af disse stagnationsfaktorer, som præger dansk erhvervsliv i øjeblikket. Når vi alligevel ikke vil tilråde regeringen at foretage en sådan lempelse i øjeblikket, er det, fordi vi ikke vil sige til regeringen: nu skal I gentage præcis den samme fejl, som I gjorde i 1968-69. Dengang stod vi netop i en situation, som minder meget om situationen i dag. Vi var i 1968 i den vestlige verden kommet ind i en opgangskonjunktur med vældig gode afsætningsmuligheder for vores industri, men regeringen førte en sådan økonomisk politik herhjemme, at den i virkeligheden forhindrede dansk industri i at udnytte denne konjunktur, og det skal man ikke gøre en gang til. Derfor vil vi ikke råde regeringen til, at man i dette øjeblik skal køre frem med en betydelig lempelse af vores finanspolitik.

Men det, vi har set, er på den anden side, at man ikke kan klare vores økonomiske problemer bare ved at føre en skrap finanspolitik og en skrap kreditpolitik. Det er også en af de ting, som jeg håber regeringen har lært. Jeg har et andet håb, og det er, at det ikke er denne regering, der i de næste 3-4 år skal føre den økonomiske politik videre her i landet. Men skulle det gå så galt, må jeg da udtale et håb om, at man virkelig har lært noget af den helt umulige økonomiske politik, som man har ført. Man har strammet skatterne, og man har strammet kreditten, sådan at man i virkeligheden har — det er ikke for meget sagt — lagt et kvælertag omkring dansk produktion med det resultat, at den er stagneret, og vi har fået en, kan man godt sige, efter vore moderne forhold betydelig stigning i arbejdsløsheden.

Der skal andre ting til. Der må en helt ny økonomisk politik til, hvor man på en langt smidigere måde først og fremmest styrer kapitalen hen til de områder inden for dansk erhvervsliv, hvor man kan regne med at der er muligheder for en ekspansion, og der skal en regulering til, det gælder også kommunerne. Vi er enige i, at kommunernes